

VAISTOLLA

2010

Perinnejousimetsästäjain liitto ry

PERINNEJOUSIMETSÄSTÄJIEN TOIMINTASUUNNITELMA 2010

- 28-30.05.2010 kaurisjahti Lemussa
- 10-13.06.2010 Riihimäen Erämessut
- 18-20.06.2010 kesätahtuma Mynämäellä
- 23-26.09.2010 majavajahti Savonlinnan suunnalla
- Fasaanijahti loka- marraskuussa

Metsästystapahtumista vastaa metsästysvastaava
Olavi Pennanen

**Turun
AMPUMAKESKUS**

Aninkaistenkatu 16, 20100 Turku

Puh: (02) 4675 357

Fax: (02) 4675 145

www.turunampumakeskus.fi

**Metsästyksen ja
urheiluammunnan
erikoisliike
Turun keskustassa.**

Julkaisija

Perinnejousimetsästäjien Liito ry
www.perinnejml.fi
sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi
p. 0400 704430

Toimituksessa avustaneet

Ilja Koivisto
Simo Hankaniemi
Henri Lehtiö
Sinikka Uusitalo
Juhani Uusitalo

Painopaikka

Art-Print, Ylivieska

SISÄLTÖ:

- 4 Puheenjohtajan palsta
- 6 Moderni primitiivimetsästys
- 8 Puupassi
- 10 Majavajahtiin perinnejousella
- 13 Kuvia
- 16 Vaikeuksien kautta voittoon
- 20 Perinnejousen tehot
- 23 Liiton hallitus 2010

Puheenjohtajan mietteitä

Alkanut vuosi on ollut mullistusten ja epävarmuuden aikaa.

Koko riistaorganisaatiota ollaan muuttamassa ja tahti on huima. Uusi metsästyslaki organisaation osalta pitäisi olla valmis vuoden 2011 alussa. Tavallista metsästäjää muutos ei paljoa kosketa mutta hallinnon osalta vaikuttajajoukon määrä tulee kasvamaan. Nyt meiko varmuudella tuleva Suomen Riistakeskus luodaan kuitenkin riistan vuoksi ja on nykyaikaa keskustella ja päättää metsästysasioista useampien asiantuntijoiden voimin, yhteistyöllä, näkemyksiä vaihtaan.

Muutoksen tuulet koskettavat myös aselainuudistuksen vuoksi. Ensimmäinen vaihe lakiesityksestä on jo valiokuntakäsittelyssä. Mutta lakimuutosesityksen toinen vaihe pitää sisällään jousiaseet ja nähtäväksi jää, mitä se oikein tulee tarkoittamaan. Asioista päättävät eivät tosiaankaan ole kaikki metsästäjiä, joten meidän jokaisen kannattaa olla kaikenlaisen metsästyksen mannekiineja ja puolustajia; ei vain jousimetsästyksen.

Lakiesityksistä

Perinnejousimetsästäjien Liitto teki jo 30.8.2006 esityksen Maa- ja metsätalousministeriölle siitä, että jousiaseen käyttö sallittaisiin myös kaikkien Suomen hirvieläinten ja villisian metsästyksessä.

Asiasta tiedotettiin myös Riistanhoitopiirejä, Metsästäjälaittoa, Metsähallitusta, MKJ:tä ja Metsästäjä- ja Kalastajaliittoa. Kovin on tahkeat olleet koneiston pyörät, sillä mitään merkittävää ei ole tähän päivään mennessä tapahtunut.

Huolestuttavaa on ollut myös se, että MMM:lle on mennyt esityksiä sen puolesta, että jousimetsästäjät tarvitsisivat ampumakokeen, jotta isompia eläimiä voitaisiin Suomessa jousella metsästää. Ehkä PML:n seuraava esitys ministeriölle onkin se, että haulikolla metsästävien pitää suorittaa ampumakoe kaiken riistan pyyntiin!

Tietämättömyys perinteisistä jousista ei saa johtaa siihen, että metsästys pitkällä-, primitiivitai vastakaarijousilla pitää toteuttaa nykyaikaisen, teknisen laitteen ehdoilla kuten taljajousi on. Onneksi elokuusta 2006 lähtien on asioista keskusteltu ja toivon mukaan päättäjien ja lausunnonantajien korvien väliin on saatu jonkinlainen va-

lonpilkahdus perinnejousojen tehoista ja varsinkin ampumatekniikasta. Jokaisen vaistotekniikalla ampuvan pitää ampumatilanteessa tuntea omat kykynsä ja ampuessaan hänen pitää pysyä oman varman ampumamatkansa sisäpuolella. Ei voi muuta kuin heittää ilmaan kysymyksen, että kuka on se viisas mies, joka osaa sanoa, miltä matkalta eläimet on jousella amuttava kun puhutaan eettisestä metsästyksestä.

Onneksi muutoksen tuulet puhaltavat myös keskusteltaessa perinnejousojen tehoista. Harva enää epäilee perinnejousojen tehokkuutta suurriistametsästyksessä. Juuri tähän tarkoitukseen jouset on tuhansia vuosia sitten rakennettu ja raskaalla nuolella kaatuu niin jänis kuin karhukin. Nykyinen hirvenpyynti tapahtuu pääsääntöisesti koiran avulla ja silloin tarjoutuu oivia tilaisuuksia myös jousella metsästäväille. Kuitenkin vastatuulta kohtaa keskusteluissa heti kun puhutaan hirvestä. Intiassa lehmä on pyhä. Meillä se on hirvi.

Tasa-arvosta

En malta olla tonkaisemasta muurahaispesää väittämällä, että tasa-arvo ei tule koskaan toteutumaan metsästysharrastuksen parissa. Itse olen metsästänyt jo 35 vuotta ja olen siinä ajassa nähnyt seurojen ukkoutuvan ja muorittuvan melkoi-sella vauhdilla.

Naisia ollaan kyllä ilomielin ottamassa mukaan seuratoimintaan mutta harvemmin päättämään itse metsästysasioista. Sihteeriköksi he kelpaavat ja pitämään yllä naistoimikuntaa peijaisineen tai olemaan toimitsijoina kilpailuissa.

Suomessa naiset ovat metsästäneet tuhansien vuosien ajan (jousella) ja korvien välissä heiläkin on aivot.

Missä ovat naispäättäjät riistahallinnossa? Nyt riistaorganisaatiota muutettaessa toivon todellakin, että myös naiset saavat siinä paikkansa.

Itse olen saanut toimia onnekseni koko metsästysaikakauteni toimihenkilönä tai hallintoihmisenä eri metsästysportaissa. Ja onnekas olen saanut olla myös valitsemani metsästysaseen parissa. Perinnejousiharrastajien määrä kasvaa koko ajan Suomessa. He näkevät perinteiset arvot rikkautena suomalaisessa metsästyskulttuurissa ja

vaistoammunnassa riittää haasteita elinikäiseen harrastukseen. Kaikki eivät pidä teknologiasta vaan sen lisääntyminen koetaan taakkana ja ihmisen luovuutta rajoittavana tekijänä. Yksinkertaisuus kiehtoo.

Mielestäni suomalainen eräkulttuuri on katoamassa juuri tämän teknologian vallankumouksen vuoksi. Onneksi vielä riittää niitäkin, joille pyssy, eväsreppu, puukko, saappaat ja koira riittävät silloin kun erälle lähdetään. Haaveena on tietenkin saada jotain pataan pantavaa mutta mieli virkistyy myös siipien kahahduksista ja havupuiden tuoksusta.

Toivon mukaan olen voinut paikaltani PML:n

puheenjohtajana edistää ja valottaa viranomaisen, perinnejousimetsästäjistä saatua kuvaa. Tulevaisuudelta toivon rakentavaa keskustelua jousimetsästyksessä eri tahojen kesken, myös naisen näkökohdat huomioiden. Vaateet eettisessä metsästyksessä tulee koko ajan korostumaan ja meidän on löydettävä hyvät perustelut sille, miksi metsästämme.

Yhtenä rintamana me kaikki metsästäjinä voimme kohdata Brysselin haasteet suomalaisen metsästyksen jatkuvuudelle.

Sinikka Uusitalo

Toiveenani on edelleen kuusipeurajahti pitkällä jousella kotimaassamme.

Tämä eläin on ammuttu Slovakiassa ja uskon siihen, että suomalainen kuusipeura kuolee ihan samalla lailla jousen ja nuolen yhteistyöllä.

Moderni primitiivimetsästys

Suomessa on metsästetty jousella 10 500 vuotta, sillä vanhimmat nuolenkärkilöydöt ovat tuolta ajalta. Käsijousi alkoi kuitenkin syrjäytyä 1300-luvulta lähtien varsijousien levitessä nykyisestä Ruotsista Suomeen. Kehitys oli kuitenkin hidasta ja Lapissa käsijousi säilyi paikoitellen käytössä 1700-luvun lopulle saakka. Saamelaiset käyttivät pitkää käsijousta myös suksisauvana, mikä vuoksi jousen alapäässä oli sompa. Tuliaseet valtasivat alaa 1600-luvun mittaan, mutta vasta 1800-luku oli kyläseppien valmistamien tuliaseiden kulta-aikaa. Yhtään vanhaa suomalaista käsijousta ei ole säilynyt, vain muutamia epävarmoja fragmentteja.

Alan piirissä on jonkin verran keskusteltu siitä, mitä termillä ”primitiivijousi” tarkoitetaan. Kirjaimellisesti se tarkoittaa jousta ”alkuperäisessä” muodossaan. Käytännössä kuitenkin (esim. kilpailuissa) hyväksytään keinokuitujanteet, modernit liimat, viimeistelyaineet ja kärjet. Jousen kaaren on oltava puuta tai muita luonnonmateriaaleja, kantavaa nuolihyllyä ei sallita, ei myöskään tähtäimiä, vakaajia tai muita lisävarusteita. Nuolien täytyy olla puuta tai ruokoa, sulituksen luonnonsulkaa. Metsästyksessä useimmat käyttävät teräskärkiä, mutta jonkin verran on käytetty myös luisia ja kivisiä kärkiä.

Primitiivijousimetsästäjiä ei ole Suomessa montaakaan, kenties vain muutamia kymmeniä. Kaikkiaan jousimetsästäjiä arvellaan olevan Suomessa 9 000. Primitiivijousimetsästäjät ovat yleensä antropologisesti, arkeologisesti tai historiallisesti suuntautuneita. Monet ovat myös innokkaita käsityöläisiä. Osa on saanut oppinsa Mynämäen muinaistekniikkakursseilla ja Turussa

Kylämäessä Markku Ikäheimon vetämillä jousenrakennuskursseilla.

Uusi nousu alkoi USA:sta

Vanha jousiperinne alkoi elpyä Yhdysvalloissa 1970-luvulla samaan aikaan, kun modernit epäkeskopyöriillä varustetut taljajouset nousivat valta-asemaan jousimetsästyksen alalla. Erityisesti Reginald ja Gladys Laubinien julkaisema kirja ”American Indian Archery” (1980) nostatti kiinnostusta luonnonmateriaaleista valmistettuihin

jousiin. Kirjallisuutta alkoi pikku hiljaa tulla lisää, kun tuhannet uudet harrastajat tulivat alalle.

Yhdysvaltojen erinomaiset metsästysmahdollisuudet ja järkevä välinepolitiikka tekivät mahdolliseksi myös primitiivijousien uuden tulemisen metsästyksen alalla. USA:ssa ajatuksena on ollut saada metsästyksen mahdollisimman laajojen kansalaissiirien puuhaksi, eikä jonkin pienen eliitin etuoikeudeksi. Myös naisten ja nuorten mahdollisuudet on otettu huomioon, joten säännöt eivät edellytä esim. mitään äärimmäisiä vaatimuksia metsästysjousten voimakkuudelle.

Suomessa seurattiin kansainvälisiä trendejä ja 1980-luvulla maassa oli jo joitakin primitiivijousimetsästäjiä. Kehitys on ollut kuitenkin hidasta, sillä suomalainen metsästyslainsäädäntö ei anna etusijaa jouselle, kuten USA:ssa, missä tuliasekausi saattaa kestää jonkin lajin osalta vajaat kaksi viikkoa ja jousimetsästyskausi kuukausia. Suomessa primitiivijousimetsästyksen kohteena ovat olleet lähinnä jänikset ja linturiista. Fasaaani on usein aloittelijan ensimmäisiä kohteita ja antaa kokeneemmallekin todennäköisimmin onnistumisia. Metsästysmahdollisuuksia tarjoavat monet fasaanien kasvutukseen ja metsästysmyyntiin erikoistuneet tilat. Taitavimmat ampujat ovat pudottaneet fasaaneita lennostakin. Muutamat suomalaiset primitiivijousimetsästäjät ovat 1990-luvun alkupuolelta saakka metsästäneet USA:ssa kaataen mm. villisikoja ja valkohäntäkauriita.

Suomessa on vain yksi jousiammunta-seura, joka on erikoistunut primitiivi-jousiammuntaan, 1997 perustettu Kaarle Knuutinpojan Jousiampujat r.y., jonka kotipaikka on Turku. Seuran noin 60:stä jäsenestä vain osa metsästää. Useimmat harrastavat lähinnä huviammuntaa tai käyttävät primitiivijousta osana keskiakatapahtumia tai roolipelejä. Primitiivijousimetsästäjiä on myös Perinnejousimetsästäjän Liitossa ja Suomen Jousimetsästäjien Liitossa.

Maksimaalinen haaste

Metsästysvälineenä primitiivijousi on haastavampi kuin muut jousiaseet, sillä välineet tehdään yleensä itse ja jo tämä asettaa harrastajalle

enemmän vaatimuksia kuin valmiiden välineiden hakeminen alan liikkeestä. Primitiivijousi ei millään tavalla helpota ampujan tehtävää, sillä edes nuolen paikkaa jänteellä ei ole yleensä merkitty ja nuoli lepää jousikäden päällä. Lähes kaikki alan harrastajat ovat tehneet välineitä ja ampuneet maalitau-luihin vuosia ennen metsälle lähtöä.

Primitiivijousella tehokas ampumaetäisyys on lyhyempi kuin esim. modernilla taljajousella. Riista ammutaan tavallisesti alle 15 m etäisyydeltä. Peitteisessä maastossa ei usein ole mahdollisuuksiakaan ampua tämän kauempaa, oli jousi millainen tahansa. Nuolen massa ja kärjen terävyys ovat tärkeitä tekijöitä tehon kannalta. Kunnollisella terävällä leikkurikärjellä varustettu nuoli ja 50-paunainen primitiivijousi riittävät kaatamaan minkä tahansa suomalaisen riistaeläimen. Metsäkaurista ja majavaa suurempaa riistaa

ei kuitenkaan toistaiseksi saa jousimetsästää Suomessa.

Suomen kostea ilmasto asettaa omat haasteensa välineille. Luonnonmateriaaleista tehty jousi on altis kosteudelle, minkä vuoksi se on suojattava hyvin erilaisilla viimeistelyaineilla. Lähes jokaisella on oma reseptinsä, mutta yksi parhaita aineita on parafiini. Perinteisin on esim. karhun tai kauriin rasva. Modernit venelakat ja huonekaluvahat ovat myös tehokkaita. Oikein suojattu jousi kestää lievää sadettakin menettämättä mitään voimakkuudestaan. Nuolten luonnonsulat kuitenkin litistyvät sateessa, joten primitiivijousimetsästäjä lopettaa yleensä jahdin suosiolla, kun sade alkaa uhatta.

Simo Hankaniemi

Puupassi

Puupasseja on kolmea erilaista tyyppiä. Kiinteästi asennettava, joissa tikapuut on asennettu suoraan penkkiin tai puuhun kiinni. Tikapuut voivat olla normaalit tikkaat tai puuhun kiinnitettäviä erillisiä askelmia. Toinen malli on ns. kiivettävä, jossa erillisiä tikkaita ei tarvita. Kolmantena mallina on kevytrakenteinen pussi-istuin, joka on helppo kuljettaa mukana. Materiaalina voi olla puuta, alumiinia tai terästä. Kiinteästi asennettavat puupassit valmistetaan yleensä puusta tai teräksestä. Kiivettävät puupassit on yleensä valmistettu alumiinista, koska ne on keveytensä vuoksi helppo kuljettaa mukana. Puupasseja käytetään yleisimmin ruokintapaikoilla, haaskoilla ja eläinten luontaisilla kulkureiteillä.

Puupassin asentaminen ja siellä toimiminen

Puupassin asentamiseen tarvitaan aina maanomistajan lupa. Asentamisessa on myös huomioitava mahdollisimman vähäinen puiden vaurioittaminen. Puupassia sijoitettaessa lasketaan ampumamatkanksi noin 10-15 m. Korkeus ampumamatkan mukaan siten, että osumakulma ei muodostu liian suureksi. Sijoitus on pyrittävä saamaan sellaiseksi, ettei metsästäjän siluetti näy taivasta vasten, jolloin liike ei erotu. Kulku passille tulisi suorittaa mahdollisimman suoraan ja kulkemista eläinten luonnollisten polkujen yli on vältettävä.

Ampumista on harjoiteltava pukeutuneena passissa käytettäviin vaatteisiin ja varusteisiin sillä korkeudelta missä passi on, koska etäisyys suhteessa korkeuteen muuttaa osumapistettä oleellisesti. Vaatetuksen tulee olla taustaan uppoava ja mahdollisimman äänetön, esim. fleecet tai sarka.

Jousi on jännitettävä mahdollisimman hu-

maamattomasti ja äänettömästi, pieninkin kahaus tai muu ääni karkottaa saaliin.

Varsinkin metsäkauris on yleensä erittäin arka. Vaatteiden tulee olla myös lämpimiä, mutta kuitenkin mahdollistavat jousella ampumisen. Kasvomaskia olisi hyvä käyttää, jollei muuten, niin lämpimyden vuoksi. On olemassa myös niin sanottuja passipusseja, jotka ovat kuin katkaistu makuupussi, johon on lisätty henkselit. Passipussi on verraton kylmällä ilmalla. Jousi voisi olla jäykkydeltään mieluummin ampujan voimiin nähden kevyt kuin liian jäykkä, koska vedon tulee olla mahdollisimman huomaamaton. Ampumiskulma ja kylmyys vaikeuttavat suoritusta. Varusteisiin on hyvä liittää myös kiikarit.

Turvallisuus

Mikäli kyseessä ei ole ns. jah-
titorni, on passissa aina käytet-
tävä valjaita. Ylös kiivettäessä
käytetään nousuköyttä, joka on
kiinnitetty molemmista päistä
puuhun tai puupassiin, johon val-
jaat kiinnitetään nousun ajaksi
kiinni. Passin ja tikkaiden kiin-
nitys on hyvä tarkistaa joka kerta
ennen ylös kiipeämistä. Passin
kiinnityksen voi myös kiristää,
ettei penkki narise. Putoamisesta
aiheutuvat vammat ovat yleensä
pahoja, koska ne kohdistuvat
useimmiten päähän tai selkärän-
kaan. Yleisin syy putoamiseen
on nukahtaminen. Kylmyys lisää
myös putoamisen vaaraa, koska
silloin liikkeet ovat kankeita ja
kömpelöitä, tämä on huomioi-
tava erityisesti laskeuduttaessa
alas. Nostonaru reppua ja joustaa
varten helpottaa kiipeämistä jät-
tämällä molemmat kädet vapaiksi.
Tarvikkeiden ripustamista var-
ten voi puuhun kiinnittää pieniä
koukkuja.

Henri Lehtiö

Turvallisuutta eräpoluille!

Erämiehen ensiaputarvikkeet
Hypotermiatuotteet
Räätälöidyt ensiapukurssit

Naantalinkuntokeskus

Pennanen Olavi
Sairaanhoitaja
050-4117714

olavi@naantalinkuntokeskus.com
www.naantalinkuntokeskus.com

Majavajahtiin perinnejousella

Majava on riistaeläin, joka saa aikaan ristiriitaisia tunteita. Se on vesistöjen salaperäinen, etupäässä hämärän ajan kulkija, joka erinomaisella ammatitaidolla rakentaa patoja vesistöön sekä näyttävän näköisiä risupesä. Se on arka, varovainen ja voimakasrakenteinen turkisriista eläin. Liha on myös syömäkelpoista mutta triikiini vapauden varmistamiseksi se olisi syytä tarkistuttaa eläinlääkärillä.

Toisaalta majavaa pidetään pahana metsän tuhoajana ja maapohjan pilaajana kun se saa veden valtaamaan alleen joskus laajojakin alueita.

Kanadan majava on saanut myös niskaansa metsästäjät suurin joukoin, koska se halutaan pois luonnostamme jotta euroopanmajava, tuo meidän alkuperäinen lajimme saisi enemmän tilaa levitäytyä.

Suurin osa majavasaaalista on kanadanmajavia. Ne euroopan majavat jotka joutuvat saaliiksi ovat pyyntiluvilla poistettuja eläimiä alueilta, joilla pyritään vähentämään näiden aiheuttamia vahinkoja.

Välineet

Koska majava on hyvin voimakasrakenteinen eläin tulisi jousesta löytyä tehoja # 48 paunaa tai enemmän. On aivan sama millaista perinnejousta käyttää mutta pääasia on että nuoli lähtee jousesta kuten pitääkin ja ampuja hallitsee aseensa.

Koska nuoleen on kiinnitettävä jäljityssiima, kannattaa nuolen painoon kiinnittää huomiota.

Keveyen nuolen nopeutta siima hidastaa todella tehokkaasti ja lisäksi painavalla nuolella on parempi läpäisykyky. On aivan sama käyttääkö puu-, alumiini- tai hiilikuitunuolta kunhan siihen saadaan painoa mieluummin yli 600 greiniä.

Hickorystä, saarnista tai jopa männystä löytyy painavia aihioita ja kun kärkeen lisätään kierreholkki kierrettävää kärkeä varten saadaan nuoleen helposti lisäpainoa.

Hiilikuitunuoli on helpoin saada riittävän painoiseksi, koska markkinoilta löytyy sisäputkia jotka voidaan sijoittaa aihion sisään. Valittavissa on kolmen, viiden tai kahdeksan greinin lisäpaino tuumaa kohti. Myöskin alumiininuolien sisään voidaan sijoittaa toinen alumiininuoli tai hiilikuitunuoli.

Lain mukaan majavajahdissa on käytettävä vähintään 22 mm:ä halkaisijaltaan olevaa leikkaavaa kärkeä. Kärjellä onkin ratkaiseva osuus loppu-tuloksen kannalta. Suosittelen tukevaa kaksiteräistä ventiloitua leikkuria, jolla on mahdollisimman suora takareuna. Kaksiteräinen läpäisee hyvin ja suora takareuna estää nuolta liukumasta takaisinpäin.

Toisaalta kärjen taakse voidaan lisätä lisäviikset, jotka sijoitetaan suoraan linjaan leikkaavien terien taakse, jottei ne häiritse läpäisyä. Nämä estävät taaksepäin liukumista.

Jäljityssiiman kiinnittäminen nuoleen on tärkeä toimenpide. On kahdenlaista tapaa tehdä se. Ensimmäinen tapa ja aika yleisesti alumiininuolissa käytetty on sitoa nuoleen niin sanottu runkosiima. Sulkien taakse porataan reikä, josta runkosiima pujotetaan läpi ja solmitaan kiinni. Toinen pää sidotaan mieluummin leikkurin runkoon. Tämä tarkoittaa sitä, että tulisi käyttää ventiloitua kärkeä. Mikäli runkosiiman etupään sitoa aihioon saattaa eteen tulla tilanne, jossa leikkurin runko katkeaa ja majava menee sen siliän. Tähän runkosiimaan liitetään kelalta tuleva siima joko pienellä teräsrenkaalla tai siimaan tehdyllä lenkillä. Jousen viritysvaiheessa siima on nuolen etuosassa ja laukaisuvaiheessa se liikkuu runkosiiman takaosaan. Tällöin veto nuoleen tulee myös mahdollisimman takaa.

Toinen tapa on jossa jäljityssiima sidotaan suoraan ventiloitun kaksiteräisen leikkurin aukoihin. Siiman ohjattavuutta vähennetään tekemällä siimaan löyhä silmukka tai sitomalla siihen teräksinen liukurengas siansorkalla, jotka sitten laukauksen aikana liukuvat taakse aihiota pitkin. Näiden sijainti kärjestä passataan siten, että lenkki tai rengas pysähtyy juuri sulkien eteen. Tämä menetelmä toimii ja käy kaikille nuolimateriaaleille hyvin.

Liukuva silmukka on hiljaisempi kuin metallinen rengas, mutta yleensä muu laukauksesta johtuva ääni kyllä peittää nuo äänet.

Kela

Käytännössä on kahdenlaisia keloja joita käytetään myös kalastukseen. Perinteinen avopuolan tapainen kela kiinnitetään kierretapillaan joko jousen stabilisaattorin reikään tai varta vasten rakennettuun adapteriin, joka kiinnitetään jouseen vahvoilla kuminauhuilla.

Avokelasta siima vapautuu nihkeämmin kuin pullokelasta koska sen täytyy luistaa etuosan karttion yli. Ampumisen jälkeen siima pitää kelata käsin puolalle, mikä on syytä tehdä huolella, jotta se purkautuisi taas juohevasti ulos.

Kelan ulkolaidassa on lukituskieleke, jonka alle siima lukitaan.

Kannattaa kokeilla ampumalla mikä merkitys on sillä että siima on lukittuna laukaisuvaiheessa lukituskielekkeen alla tai siima on vapaana.

Pullokela on syrjäyttänyt lähes kokonaan perinteisen avopuolakelan. Kelassa siima on pullon sisään sullottuna kelaamalla se kahden kumipyörän avulla.

Laukaisutilanteessa siima juoksee pyörien välistä vapaasti. Kun halutaan kelata siima sisään painetaan etusormella tela-kampea ja kelataan kuin virvelillä siima sisään. Siiman saa lukittua kelan etu-osassa olevaan kumilipukassa olevaan uraan. Laukaisu siiman ollessa pidikkeessä saatetaan aiheuttaa osuman siirtymisen sivuun verrattuna siihen jos siima lepää vapaasti laukaisutilanteessa.

Kannattaa testata!

Kelan voi kiinnittää vastakaarijousiin erillisen lohenpyrstöliittimen avulla sekä pitkiinjousiin että vastakaarijousiin varta vasten tehdyllä adapterilla, joka kiinnitetään vahvoilla kumihihnoilla ikkunaleikkauksen yläosaan.

Siimoina voidaan käyttää joko dacron- tai fast lighth-pohjaista siimaa. Dacronin vetolujuudeksi kannattaa valita vähintään 120 lbs:ä. Fast lighth-siima on vetolujuudeltaan huomattavasti kestävämpää kuin dacronissa, lisäksi se on liukkaampaa ja kestää enemmän hankausta.

Odotellessa sitä TOTUUDEN HETKEÄ asetetaan silmukka tai rengas kärjen taakse ja löysä siima roikkuu vapaasti alaspäin.

Passissa

Ennen jahtiin lähtöä pitää välineiden toiminta tarkistaa huolella eikä todella pidä unohtaa omaa ampuматаitoa. Siiman vaikutus nuolen lentoon on melko raju. Vauhti hidastuu ja osumapiste

putoaa. Painavampaan nuoleen siiman vaikutus on pienempi kuin kevyeen nuoleen. Noin kymmeneen metriin pystyy ampumaan kohtalaisen hyvin mutta tämän jälkeen putoama kasvaa hyvin voimakkaasti. Kannattaa harjoitella noin kymmenen metriin saakka, mutta suosittelen että maksimimatka itse jahtitilanteessa jäisi alle kahdeksan metrin. Itse pidän pisimpänä matkana noin kuutta – seitsemää metriä.

Passipaikan tulee olla itselle suojaista ja josta on hyvä näköala jahtialueeseen sekä tietenkin vapaat ampumasektorit. Yleensä passipaikka valitaan maasta mutta trees-tandia käytetään myös jonkin verran.

Majavalla on erittäin hyvä hajuisti, joten tuulen suunta ja voima pitää ottaa huomioon paikkaa valittaessa. On myös pohdittava tuuliarvojen muuttumista varsinkin iltajahdissa.

Myös hajunpeittoaineista on hyötyä. Mänty-spray on todettu erittäin käyttökelpoiseksi monessakin jahdissa.

Tuulimittari jätteessä paljastaa tuulen suunnan passipaikassa mutta kuten on todettu voi sen suunta olla kymmenen metrin päässä jo aivan toinen.

Majavan näkökyky ei ole aivan samaa luokkaa nenän kanssa.

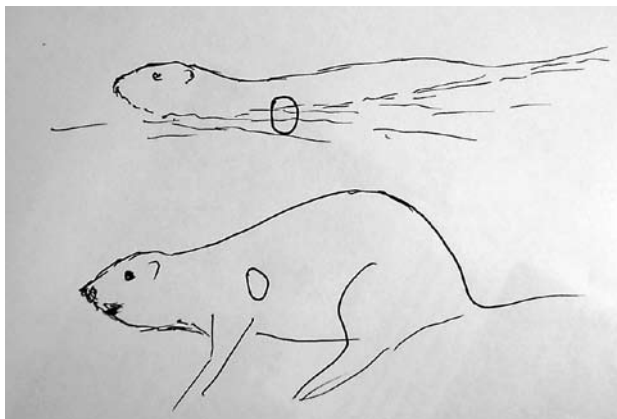
Yleensä passissa istutaan useita tunteja, joten lämpöiset varusteet ovat tarpeen. Varmista kuitenkin etukäteen pystytkö ampumaan tehokkaasti kaikilla niillä varusteilla, joita aiot päällesi laittaa.

Kasvojen ja käsien naamiointi on paikallaan, jottei pieni liike erottuisi.

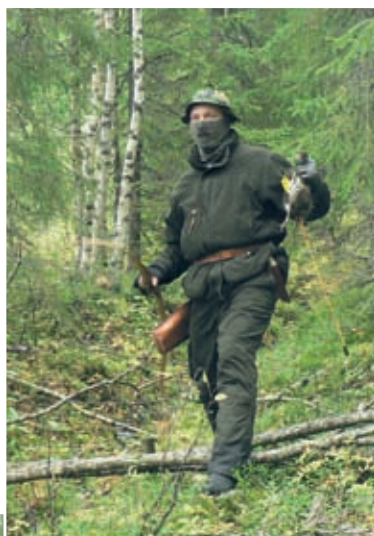
Nostokoukku saattaa olla oiva apuväline saalista nostettaessa vedestä. Varaa myös mukaan iltajahtiin hyvät valaisimet sillä pois tulo passipaikalta pimeässä voi olla hankalaa ilman lampputa.

Koska majavan vitalialue on erittäin pieni kokoon nähden ja eläin on vankkaluinen, opiskele osumapiste sekä uivassa että paikallaan olevassa eläimessä.

Juhani Uusitalo

Vaikeuksien kautta voittoon Ohion peuramailla

Olin pari tuntia seurannut kyttäslavaltani oravi-
en kinastelua pähkinöistä, kun havahduin takaani
kuuluviin askeliin. Käännähdin hiukan saadakse-
ni luonnollisemman ampuma-asennon ja kurkis-
tin varovasti olkani yli. Valkohäntäpeura tuijotti
minua takaisin viiden metrin päästä ilmaa nuus-
kien.

Onneksi olin noudattanut kokeneempien met-
sästäjien neuvoa ja laittanut siirrettävän lavan
puuhun siten, että istuin selkä tuuleen. Silloin nä-
en aina haistavatko tuulen alapuolelta lähestyvät
peurat minut. Epäluuloinen peura iski etusorkki-
aan painokkaasti maahan saadakseen mahdollisen
uhkaajan liikahtamaan. Istuin paikallani kädet
jännityksestä täristen ja peläten peuran huomaav-
an vapinan tahdissa värähtelevän nuolenkärjen.

Pelastukseksi viereisessä vaahterassa puu-
haillut orava päätti loikata maahan ja vilisti puus-
ta toiseen aivan peuran nenän edestä. Valkohäntä
luuli kai minuakin jonkin sortin oravaksi, sillä se
rauhoitui ja alkoi laiduntaa lavani ohi vasemmalt-
ta. Seurasin sen kulkua ampumatilaisuutta odot-
taen.

Ohilaukaus

Ajatukseni harhailivat hetkeä edeltäneisiin kuu-
kausiin.

Vaimoni sai Fullbright-apurahan lukuvuo-
den opintoihin Yhdysvalloissa. Elokuussa 2009
matkustimme Columbuksen kaupunkiin Ohion
osavaltiossa, missä vaimoni aloitti väitöskirjan
kirjoittamisen. Minun tehtäväkseni jäi keskittyä
metsästykseen.

Syyskuun alussa olin jo The Ohio Society of
Traditional Archers (OSTA) -järjestön järjestä-
mällä IBEP-kurssia vastaavalla kurssilla. Mikään
laki ei sitä Ohiossa jousimetsästäjiltä edellytä,
mutta ajattelin, että kurssilla tapaisin paikallisia
jousimetsästäjiä ja saisin arvokkaita neuvoja met-
sästysolosuhteista.

Olin enemmän kuin oikeassa. Kurssin vetäjä-
nä toiminut kokenut jousimetsästäjä Ed Jarvis otti
minut oppipojaksen. Hän järjesti minulle pari
metsästyspaikkaa tuntemiensa maanviljelijöiden
mailta. Lisäksi kuljin hänen kanssaan erilaisissa
OSTA:n tapahtumissa. Ensimmäisenä metsästys-

päivänä Ed otti minut mukaansa farmille, jossa tulisin metsästämään suurimman osan syksystä. Virittelimme siirrettävät kyttäyslavamme pieneen metsikköön apilapellon laitaan. Parhaimmillaan pelloilta oli kerralla laskettu yli 70 valkohäntä-peuraa ruokailemassa.

Reilun tunnin odottelun jälkeen joukko naaraita ohitti kyttäyspaikkamme noin 40 metrin etäisyydeltä. Ne eivät kiinnostuneet Edin ilmoille loihittamista kutsuista.

Pian naaraiden jälkiä seurasi kuitenkin sarvipäinen pukki. Se alkoi lähestyä meitä traktoriuraa pitkin Edin matkittua naaraspeuran kutsuääntä. Juuri ennen uralle suuntautuvaa ampumalinjaa peura kuitenkin pysähtyi ja jäi tutkimaan maahan suihkuttamaamme houkutushajua. Hetken mietittyään se astui rauhallisesti aukealle noin 12 metrin päässä lavasta. Odotin sen pysähtyvän seuraavalle suihkepaikalle, mutta harmikseni pukki päättikin jatkaa kulkuaan pysähtymättä.

Pelkäsini sen pian katoavan uudestaan lehvis-tön sekaan. Viritin jousen ja lähetin nuolen matkaan lähes varmana osumasta. Sain kuitenkin seurata, kuinka nuoli kaarsi peuran selän ylitse. Eläin säpsähti ja hypäsi parilla loikalla kymmenen metriä eteenpäin tarkkailemaan tilannetta.

En ollut uskoa tapahtunutta. Tiesin kyllä, että korotetulta lavalta voi ampua helposti yli kohteesta, mutta tilanne oli ollut kuitenkin täydellinen. Matka juuri sopivan lyhyt, peuran katse pois-päin lavalta ja itse olin ollut yllättävän rauhallinen eläimen lopulta astuttua näkyviin. Pahinta epäon-nistumisessa oli se, että Ed oli kuvannut videolle koko tapahtumasarjan yläpuolellani roikkuvalta lavaltaan.

Tapahtumahetkellä en kiinnittänyt juurikaan huomiota peuran ulkonäköön tai sarvikruunun kokoon. Arvelin kyseessä olevan nuoren yksilön. Laskedeuttuamme puusta Ed tiputti pommin:

Se oli kahdeksanpiikkinen aikuinen pukki, sarvien koko ehkä 120-130 pistettä. Käyttämälläsi jousella ammuttuna se olisi ollut riittävän suuri rekisteröitäväksi Pope & Young -kerhoon.

Itsetutkiskelun paikka

Metsästysvälineenä minulla oli itse tehty jänne-selkäinen katajajousella, jonka olin tuonut mukanaani Suomesta. Se oli 132 senttiä pitkä, ja siinä oli hieman yli 45 paunaa 65 sentin vedolla. Nuolet olin tehnyt tuomenvesoista. Kärjiksi olin ostanut Ediltä vanhoja Fred Bearin kaksisiteräisiä leikkureita 18-luvulta. Sulituksena käytin kaupallista

kalkkunaa, sillä normaalisti käyttämäni metson ja joutsenen sulkien tuominen Yhdysvaltoihin olisi vaatinut CITES-luvan.

Tapahtuman jälkeen Ed keskittyi metsästämään toisella farmilla jo kesällä havaitsemaansa suurta pukkia. Jatkoin peuranmetsästysten opet-telua omin nokkini. Tapasimme aina silloin täl-löin, jos minulla oli jotain kysyttävää. Näin peu-roja joka päivä, yleensä 5-10 kappaletta.

Marraskuun alun kiima-ajan lähestyessä hom-ma kuitenkin hankaloitui. Viljelijä oli antanut metsästysluvan muillekin metsästäjille. Kaikki-aan reilun viiden hehtaarin maatilalla kävi lähes kymmenen eri jousimiestä.

Peurojen kulkureitit muuttuivat ja ne alkoivat liikkua yöaikaan. Siitä huolimatta onnistuin kah-desti pääsemään ampumatilanteeseen. Ammuin ylitse naaraspeurasta, joka tallusteli samaa trak-toriuraa kuin 8-piikkinen pukki kuukautta aikai-semmin. Istuin vielä täsmälleen samassa puussa! Myös nuori vasa sai säästää henkensä ammuttua-ni ylitse vain 7 metrin etäisyydeltä.

Epäusko alkoi kalvaa mieltä. Eikö minusta olekaan tähän päivittäisestä harjoittelusta huoli-matta? Ensimmäisen peuran kohdalla kyse saattoi olla tottumattomuudesta ampua korotetulta laval-ta, mutta sen jälkeen olin harjoitellut alaviistoon ampumista autotallin katon harjalla istuen. Päätin analysoida tarkemmin kaikki ohilaukaustilanteet. Mikä niissä oli yhteistä?

Havaitsin, että joka kerta ennen laukaisua olin huolestunut siitä, ettei peura pysyisikään paikal-laan laukaisuuhetkellä. Pukki ei pysähtynyt-kään houkutushajulle, naaraspeura oli kävelemässä pois selkeältä ampumalinjalta ja vasa oli niin lä-hellä, että se havaitsi vetoliikkeeni ja nosti pää-tään juuri ennen laukaisua.

Murehtiessani peurojen liikkeitä en keskit-tynyt täysin laukaisuun ja tähtäyspisteeseen peuran kyljessä. Havainto auttoi kokoamaan mu-renevan itseluottamuksen rippeet ja päätin jatkaa metsästystä.

Jousi katkeaa

Kiima-ajan saapuessa peurat alkoivat liikkua ympäri vuorokauden normaalin ilta- ja aamuhä-märän sijasta. Tämä paransi metsästäjän mahdol-lisuuksia. Kiiman ollessa kiivaimmillaan menin kuitenkin katkaisemaan jouseni laittaessani sitä viireeseen.

Aamulla metsälle mennessäni maassa oli aa-mukastetta. En halunnut laittaa jouseni rispaantu-

nutta päättää kosteaa maata vasten, joten asettelin alalavan auton ovikynnykselle. Jousen vastakäyrä pää pääsi kierähtämään, ja selkä kääntyi ylöspäin juuri, kun painoin polvella kädensijan kohdalta. Naps! Ainoastaan jännekerros jäi pitämään alalavaa yhdessä.

En omistanut varajousta, joten aikaa ei ollut juuri hukattavaksi. Suuntasin samana päivänä puutavaraliikkeeseen, mistä ostin punatammilankun. Seuraavaksi piti kiertää lävitse kolme rautakauppaa, kunnes löysin Fiskarsin veistokirveen. Nakuttelin jousen esiin lankusta ja jätin aihion sisälle kuivumaan.

Loputtomalta tuntuneen odottelun jälkeen pääsin viimeistelemään jousen neljä päivää myöhemmin. Jousella oli pituutta 58 tuumaa ja pauvoja kertyi 24 tuuman vedolla 58.

Ampuminen uudella jousella tökki aluksi pahasti. Metsälle lähtö ei tuntunut mielekkäältä. Työstin ampumista kaksi päivää, kunnes tuntuma uuteen kepukkaan viimein löytyi. Päätin vielä aamulla suorittaa testilaukaukset nähdäkseni oliko tuntuma säilynyt. Kolme laukausta 15 metristä teelautasen kokoiselle alueelle sinetöivät päivän ohjelman.

Riistalaukaus

Palauduin muisteloista nykyhetkeen. Peura ohitti juuri pysähtymättä seljapuskan, jonka kohdalla olin ampunut ohitse toisesta vasasta pari viikkoa aikaisemmin. Kokemuksesta tiesin eläimen havaitsen minut, jos yrittäisin jouseni virittämistä ilman näkösuojaa. Päätin odottaa parempaa tilaisuutta.

Peura kulki hieman kauemmaksi kääntyen osittain selin. Matkaa oli arviolta 12-13 metriä. Sen pään kadotessa välissämme kasvavan puun taakse viritin jousen. Ampumalinjalla kasvoi muutamia oksia, mutta löysin ikkunan, joka kehysti hyvin vitaalialueen. Hieman painotusta alas normaalityntumaan verrattuna ja nuoli matkaan. Voi perse!

Näin peuran spurттаavan kohti pellonlaitaa nuoli takapuolessa töröttäen. Olin alitajuisesti varonut osumasta peuran pään ja kaulan peittävän puun runkoon. Osuma lipsahti liian taakse. Juostuaan 30 metriä pellon laitaa peura rauhoitui ja käveli hoippuen takaisin metsään. Näin sen katoavan pensaikkoon, missä saatoin kuulla sen etenevän vielä 30-40 metriä.

Sitten vain ympärilläni oli vain hiljaisuutta.

*Tuore punatammijousi tilleripuussa.
58", 58#@24"*

Jäljitys

Arvelin osuneeni lonkan lävitse suolistoon. Nyt olisi odotettava ainakin pari tuntia ennen jäljittämistä. Vai olisiko viisaampaa tulla takaisin vasta aamulla?

Reilun tunnin odottelun jälkeen alkoi tulla pimeä, ja kipusin alas tarkistamaan löytyisikö osumapaikalta verijälkiä. Löysin vain sorkan-painauksia ja vähän virtsaa. Päätin palata autolle. Siellä tapasin varsijousimetsästäjän, joka oli ollut jahdissa pellon toisella puolella. Hän ei ollut nähnyt peuran tulevan ulos metsästä ja tarjoutui auttamaan jäljityksessä.

Odotettuaamme vielä tunnin suuntasimme jäljille varustautuneena otsalampulla ja pimeässä hehkuvalle verenpaljastussuihkeella. Osumapaikalta löytyi vain pari tippaa verta, ja viiden metrin jälkeen verijäljet päättyivät. Päätimme kuitenkin seurata peuran reittiä niin pitkälle kuin olin nähnyt ja kuullut sen kulkevan. Emme kuitenkaan löytäneet mitään paikasta, jonne arvioin äänien päättyneen.

Jatkoimme maaston haravoimista peuran kulusuuntaan. Vastakkaisella puolella pellon laidassa käännyimme takaisin ja haravoimme kulureittimme vasenta puolta. Noin 30 metrin päästä paikasta, johon äänen perusteella päättelin peuran kulkeneen, löysimme viimein etsimämme. Eläin makasi vaahteranlehtipedillä kuolonkangeana, mikä kertoi sen olleen hengettömänä jo hyvän aikaa.

Lähempi tarkastelu paljasti nuolen katkaisseen lantion alueen suuria verisuonia ja uponneen 14 tuumaa lähes pitkittäissuunnassa eläimen vatsaonteloon. Verijälkiä ei ollut jäänyt, koska vuoto

oli tapahtunut pääasiassa sisäänpäin. Kannoimme saaliin pellonlaitaan, missä valokuvien ottamisen jälkeen suolistin sen.

Haastava loppukausi

Tätä kirjoittaessa peura on jo lähes syöty. Sisä- ja ulkofileet paistettiin pannulla samoin kuin maksa. Kieli keitettiin ja takapaistit savustin. Jalkojen lihoista ja muista epämääräisistä roippeista tein makkaraa. Talja puolestaan odottaa parkitusta pakastimessa.

Jatkoin metsästystä, kunnes kausi päättyi helmikuun alussa 2010. Ruutiasekausi vähensi peurojen määrää, ja ensilumen jälkeen eläinten ravin-

nonhankinta laajeni suuremmalle alueelle. Päivät, jolloin en nähnyt metsässä peuraakaan, lisääntyivät. Vain kerran pääsin ampumaetäisyydelle.

Odottelin lavallani, että läheisellä pellolla olevat peurat laiduntaisivat ohitseni, jotta pääsisin laskeutumaan alas. Ryhmän viimeinen eläin kulki lavani editse kymmenen metrin päästä. Päivän laillinen metsästysaika oli päättynyt juuri puoli tuntia auringonlaskun jälkeen, joten jouduin vain katselemaan, kuinka peura haisteli hetken pellon laitaa potkimalla paljastamaani ruohotupasta, ennen kuin seurasi lajitovereitaan tavoittamattomiin peltoaukealle.

Ilja Koivisto

Parin kuukauden käyttäyksen päätteeksi saaliiksi päätyi nuori tappisarvipukki.

Perinnejousen tehot

Puhuttaessa metsästysjousen tehoista tärkein tekijä on läpäisykyky.

Jousen tehoista puhuttaessa puhutaan nopeuksista, kineettisestä energiasta sekä momentumista.

Modernilla metsästysjousella puhutaan **Kineettisestä energiasta**, vaikka kineettisellä energialla tarkoitetaan nuolen itseensä varastoimaa energiaa, jolla ei ole suuntaa.

Perinteisten jousien kanssa puhutaan **Momentumista**, jolla tarkoitetaan eteenpäin lentävän nuolen voimaa eli liike-energiaa.

Niinpä tämän vuoksi monella asiaa tuntemattomalla on epäily perinnejousien tehokkuudesta, varsinkin suurriistan kohdalla.

Modernilla metsästysjousella saadaan nuolelle nopeutta 250- 330 ft/s (75 - 99 m/s) riippuen jousesta ja nuolen painosta. Perinteisillä jousilla luvut ovat selkeästi hitaammat 145-210 ft/s (43 – 63 m/s).

Dr.F. Ashby on tutkinut yli 20 vuotta nuolen läpäisyn liittyviä ongelmia ja hän on päättänyt teoriaan, että kineettinen energia ei ole tärkein tekijä läpäisyssä vaan momentum.

Momentum on yksi osa kineettistä energiaa ja ainoa osa, joka kuvaa **kykyä läpäistä**.

Tämä antaa oikeamman kuvan nuolen tehosta iskeytyessään kohteeseen ja läpäisykyvystähän metsästysnuolen tehoissa on juuri kysymys.

Kineettistä energiaa (ilmaistaan joko Foot pounds tai Joule) käytetäänkin enemmän myyntikikkana moderneissa jousissa.

Momentumissa nuolen painolla on suuri osuus. Nopeus hidastuu mutta massa säilyy.

Nopeus on aina tärkeä tekijä läpäisyn kannalta. Perinteisessä jousessa ei pystytä nopeutta lisäämään, mutta lisäämällä nuolen painoa saadaan kasvamaan sekä kineettinen energia että varsinkin momentum. Tällöin nuolen läpäisykyky kasvaa selvästi.

Jos joku haluaa kokeilla ja laskea oman jousen ja nuolen kykyä niin ohessa on momentumin kaava.

MOMENTUM =
nuolen paino x nuolen nopeus = slug-feet per second
225218

Kaava on Dr. Ashbyn netissä julkaistusta kirjoituksesta: Momentum, Kinetic

Tällä jousella ei saa metsästää!

Pitkäjousi # 35 paunaa, puunuoli 585 grainia, ammuttu 10 metrin päästä.

Mihin tarvitaan suuria nopeuksia ja Kineettisiä arvoja?

Energy and Arrows Penetration. Löytyy sivuilta www.tradgang.com/ashby.

FOC / painopiste

Läpäisyn kannalta kolmas tärkeä tekijä on nuolen painopisteen asema.

Yleisesti metsästysnuolissa painopiste on 9-12 % paikkeilla.

Mikäli halutaan lisätä nuolen läpäisyä tulee siirtää painopistettä eteenpäin 16- jopa 21 % saakka.

Dr. Ashbyn mukaan lisäämässä foc 20.4 % läpäisy kasvaa peräti 60 %.

Painopistettä voidaan siirtää eteenpäin seuraavilla menetelmillä.

1. Käytetään takakartionuolta jolloin nuolen etuosa on painavampi.
2. Lisätään aihion (hiilikuitu-/alumiininuoli) sisään kärjen taakse lisäpainoja.
3. Sekä yleisin tapa, käytetään painavampaa kärkeä.

Mitä käytännön vaikutuksia on painavalla nuolella, jolla on painopiste edessä?

Painava nuoli tekee jousesta hiljaisemman. Nokkipaikka pitää säätää uudestaan.

Nuolen lentorata on kaarevampi. Nuoli saadaan lentämään helposti hyvin vakaasti.

Kärki riistan mukaan

Mikäli metsästää sekä pienriistaa että suurriistaa, suositeltavaa olisi käyttää samantyyppisiä nuolia molemmissa tapauksissa. Kärjet sen sijaan kannattaa valita riistan mukaan.

Pienriistan kanssa ei yleensä ole läpäisyongelmia joten kolme- tai

neliteräiset leikkurit tekevät työnsä parhaiten eikä tällöin painopisteelläkään ole kovin suurta merkitystä. Jos metsästää etupäässä pienriistaa painopiste 10-14%:n välillä on aivan sopiva.

Suurriistalle käytetään etupäässä kaksiteräisiä pitkiä ja kapeita leikkureita. Tämä siksi, että niillä on parempi läpäisy.

Muutama vuosi sitten markkinoille tuli erinomainen kolmiteräinen kärki Wendsell Woodsman. Tässä kärjessä on erinomainen pituus- ja leveyssuhde mikä takaa erinomaisen läpäisyn.

Tästä on tullut oma suosikkileikkurini jopa suuremmallekin riistalle.

Käytäntö on osoittanut, että emme tarvitse #70--80 paunan perinnejoustia, vaan #50-60 paunan jousi on riittävän tehokas suuremmallekin riistalle kunhan muistaa seuraavat seikat:

- painava nuoli, jossa painopiste yli 16%
- hyvälaatuinen ja terävä leikkuri
- nuoli lentää suoraan
- ammut itselle varman matkan sisällä (alle 18 m, IBEP-koulutus)
- ammut eläimen vitaalialueelle

ESIMERKKEJÄ KINEETTISESTÄ ENERGIASTA JA MOMENTUMISTA

Nuolen paino	500 grainia
Nuolen lähtönopeus	180 ft/s
Kineettinen energia	48,79 Joule
Momentum/Liike-energia	0,40 slug feet per second

Nuolen paino	600 grainia
Nuolen lähtönopeus	160 ft/s
Kineettinen energia	46,26 Joule
Liike-energia/momentum	0,43 slug-feet per second

Nuolen paino	700 gr
Nuolen lähtönopeus	155 ft/s
Kineettinen energia	50,65 Joule
Liike-energia/momentum	0,48 slug-feet per second

Nuolen paino	650 grainia
Nuolen lähtönopeus	145 ft/s
Kineettinen energia	41,16 Joule
Liike-energia/momentum	0,42 slug-feet per second

Nuolen paino	380 gr
Nuolen lähtönopeus	290 ft/s
Kineettinen energia	96,25 Joule
Liike-energia/Momentum	0,49 slug-feet per second

Nuolen paino	400 gr
Nuolen lähtönopeus	270 ft/s
Kineettinen energia	87,82 joule
Liike-energia/momentum	0,48 slug-feet per second

Mukkanuoli

25 vuotta suomalaisia perinteisiä metsästysjousia

-kokemusta
-ammattitaitoa
-yksilölliset välineet meiltä kaikkeen
jousimetsästykseseen

P. 0400 704430

www.mukkanuoli.fi

Email: sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi

Liiton kesätapahtuma 18-20.06.2010

Paikka Mynämäki, Myllykoskentie 36.

Perjantaina voi jo tulla paikalle. paikalla kaksi mökkiä, toisessa keittiö. Sisämajoitustilaa noin 15 hengelle. Grillipaikka, sauna ja lampi. Omat eväät ja mahdollisesti myös teltat varoiksi mukaan. Viikonlopun kulut on 5 e/henkilö.

Perjantai:

-maastoradan rakentaminen

Lauantaina:

-09.00 ammunta- ja tekniikan kuvausta, analysointia, tekniikan korjausta

-vierailleva esitelmöitsijä

-vapaata illan viettoä (pudotuskisa)

Sunnuntai:

-09.00 maastoratakilpailu

Ajo-ohje:

<http://www.fonecta.fi/karttahu/Myllykoskentie%2036%2C%20Myn%C3%A4m%C3%A4ki>

LIITON HALLITUS 2010

Pj. / koulutusvastaava:

Sinikka Uusitalo, Sievi

Email: sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi

Jäsen / tuotevastaava: Tero Anttila,

Terälahti

Email: tero.anttila@pp1.inet.fi

Jäsen: Ari Lehto,

Hämeenkyrö

Email: arsa.lehto@luukku.com

Jäsen: Henri Lehtiö, Preitilä

Email: h.j.lehtio@gmail.com

Jäsen / sihteeri: Juhani Uusitalo, Sievi

Email: sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi

Varapj: Jukka Ringman, Mommila

Email: jukkaringman@gmail.com

Jäsen: Simo Hankaniemi, Turku

Email: simo.hankaniemi@nettikirje.fi

Jäsen: Petri Kokkinen, Vehniä

Email: petrikokkinen@yahoo.com

Jäsen / messuvastaava: Anne Särkinen,
Savonlinna

Email: ansa@kyyhkynetti.fi

TOIMIHENKILÖT

Metsästys- / foorumvastaava:

Olavi Pennanen, Lemu

Email: olavi.pennanen@dnainternet.net

Internetvastaava:

Harri Raatikainen, Turku

Email: harri.raatikainen1@luukku.com

Rahastonhoitaja: Jarna Karrila, Turku

Email: jarna.karrila@dnainternet.net

JÄSENYHDISTYKSET

Varsinaissuomen JM ry :

Olavi Pennanen

olavi.pennanen@dnainternet.net

Pohjois-Karjalan JM ry :

Kari-Pekka Hietala

easthound@gmail.com

Pirkanmaan JM ry:

Kimmo Ulvelin

kimmo.ulvelin@wihuri.fi

Sievin JM ry:

Sinikka Uusitalo

sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi

KAIKKI VARUSTEET jousimetsästykseen

e-mail: info@pediarchery.fi
puh. 08-350 4966, 050-557 6476

